

— Що ти сказала? Ні, не повторюй, — Ребекка Вест підняла руку на знак протесту. — Я почула тебе з першого разу. Це не може бути правдою. Не після всієї роботи, всіх цих років. Це те, що я ніколи не очікувала почути від тебе, — її голос стих, а плечі опустилися, коли вона вражено подивилася на сестру.

Вони сиділи за кованим столом на балконі приватного номеру Ребекки на вершині вілли «Сезам», звідки відкривався панорамний вид на середземноморське узбережжя Антіба і гори Естерель, що височіли праворуч. Ребекка набралася сміливості, щоб запитати сестру про дивний настрій, в якому вона перебувала останнім часом. Однак, дізнавшись правду, вона відчула спустошення. Залишки вечері — крабовий салат — і порожні келихи з-під вина захащували маленький столик.

— Чому? Ти ж не хвора? Ти нічого від мене не приховуєш? — Ребекка тиснула на неї.

Дельфіна зітхнула. Вона знала, що ця розмова буде важкою, але не уявляла, наскільки. Останні двадцять п'ять років вони жили разом на віллі «Сезам». Вона кілька місяців наважувалась, щоб сказати сестрі про своє рішення поїхати. Хоча емоційна реакція Ребекки на цю новину була очікуваною, її власне почуття провини за те, що вона підводить сестру, бажаючи виїхати на пенсії,

було як ніколи важко відштовхнути від себе. Але їй потрібно було пояснити.

— Ні, я нічого не приховую, я не хвора, але я хочу іншого життя. Після смерті Андре мені було важко, і робота тут багато в чому рятувала мене, але я втомилася і хочу життя, яке не диктується і не керується розкладом весіль і прийомів, — Дельфіна подивилася на Ребекку. — Я не пропоную продавати будинок. Мені не потрібно, щоб ти викупувала мою частку, — страховка Андре забезпечила мені комфорт, і я маю заощадження. Я просто хочу стати твоїм пасивним партнером.

Ребекка провела рукою по обличчю. Вона знала, що смерть Андре рік тому сильно вразила її сестру.

— Як щодо шестимісячної відпустки після літа? З жовтня по березень?

Дельфіна похитала головою.

— Ні. Слухай, я не збираюся кидати тебе в біді. Я впевнена, що Крістін вхопиться за можливість працювати на повну ставку, тож усе, що тобі потрібно — це знайти нового шеф-кухаря. Ось так просто! — Вона усміхнулася до Ребекки, але та все ж була пригніченою.

— Якби ж то було так. Ти ж знаєш, як це складно. Першокласні шеф-кухарі, як правило, хочуть працювати у великих закладах — і з величезною зарплатнею.

— Ми могли б узяти стажиста на літо, когось, хто цього року закінчив кулінарний коледж. Я даю тобі чотири місяці, за цей час я можу багато чому навчити наступника, — запропонувала Дельфіна. — Цього літа все буде як завжди, але перше жовтня — день, який я відмічу у своєму щоденнику як початок мого нового життя.

— А що саме ти збираєшся робити? — запитала Ребекка, все ще намагаючись зрозуміти доленосне рішення Дельфіни.

— Спати, читати, малювати, сидіти на березі моря, трохи подорожувати. Можливо, заведу собаку, знайду нових друзів.

Ребекка відкинулася на спинку стільця і, поклавши руки на потилицю, зітхнула, дивлячись на сестру.

— Тож ніяких обговорень? Ти просто вирішила піти на пенсію і залишити мене напризволяще?

— Так.

— Я не можу уявити це місце без тебе, але ти, очевидно, багато думала про це, тож я мушу визнати, що якщо ти хочеш, то так воно і буде.

— Добре, — сказала Дельфіна, підводячись. — Мені пора додому. Ти говорила про це з Бартом перед його від'їздом до Корсики?

Ребекка знала, що її син, Барт, був близький зі своєю тіткою і його теж стурбувало б таке її рішення.

— Звісно, ні. Я хотіла спершу поговорити з тобою. Ти можеш сказати йому, коли він повернеться через пару тижнів.

— Ти ж розумієш, що я скористаюся кожною можливістю, щоб змусити тебе передумати? — сказала Ребекка, усміхнувшись, і почала збирати брудний посуд.

— Ти вже мала б знати, що коли твоя старша сестра каже, що збирається щось зробити, вона це робить. Тож не витрачай час даремно.

— Але й ти пам'ятай, що твоя вперта молодша сестра навряд чи прислухається до цієї поради, — розсміялася Ребекка. — Це буде веселе літо.

Її усмішка згасла, коли Дельфіна зникла у вітальні, махнувши рукою, відчинила двері квартири й вийшла. По правді кажучи, Ребекка не могла змиритися з думкою про управління віллою «Сезам» без Дельфіни. Вони вдвох доклали чимало зусиль, щоб зарекомендувати себе

як одне з найкращих місць для проведення приватних урочистих подій.

Влітку, коли Ребекка закінчила коледж, Дельфіні запропонували роботу в Антібі у тризіркового шеф-кухара. Після кількох обговорень було вирішено, що вона погодиться, і вони вдвох переїхали до Франції. Дельфіна негайно розпочала роботу, а Ребекка проходила курс занурення у французьку мову в Ніцці та вирішувала, чим вона хоче займатися в кар'єрному плані. На курсах вона познайомилася з кількома дівчатами, які працювали на яхтах, і вирішила, що їй це теж має сподобатися. Дельфіна обожнювала готувати їжу і годувати людей, тоді як Ребекка віддавала перевагу організації та забезпеченню комфорту для гостей.

Мрія про власний дім швидко вкоренилася в їхніх головах. Спочатку вони думали про скромний ресторан із кімнатами або щось подібне, де Дельфіна керувала б кухнею, а Ребекка — всім іншим, але поступово, в міру накопичення заощаджень, вони почали здійснювати велику мрію — віллу на Лазурному узбережжі.

Їм знадобилися роки, щоб заощадити й профінансувати покупку занедбаної вілли в стилі *belle époque*, розташованої на пагорбах між Антібом і Каннами, з видом на Середземне море. Ребекка вже понад десять років працювала на великих розкішних яхтах, які терлися об буї в затоках уздовж європейського узбережжя. За ці роки Ребекка пройшла шлях від скромної палубної робітниці до старшої стюардеси, відкладаючи свою велику зарплату. Дельфіна, кухар за освітою, працювала в найкращих ресторанах Сен-Тропе, Монако та Канн, і весь цей час вони шукали місце, де можна було б започаткувати власну справу.

Їм обом було за тридцять: Ребекці тридцять один, а Дельфіні тридцять чотири. Вони вирішили до при-

міщення, яке колись було прекрасною віллою в стилі belle époque, що належала італійській принцесі. Як і багато інших старовинних вілл на Лазурному узбережжі, вілла «Сезам» кілька разів переходила з рук в руки з початку ХХ століття, коли статки змінювалися, а великі маєтки втрачали популярність через витрати на їхнє утримання. Ребекка все ще пам'ятала той момент, коли вони обоє подивилися одне на одного і сказали: «Це те, що треба».

Дельфіна зустріла кохання свого життя, Андре Бланша, і одружилася з ним за кілька років до того, як вони знайшли віллу «Сезам». На той час у них вже було достатньо грошей для внесення значного депозиту, але вони обоє знали, що ремонт вілли виявиться дорогим, тож Ребекка підписала контракт на останній сезон на яхтах. А потім, упродовж цього яскравого року, коли всі їхні мрії та плани почали здійснюватися, Ребекка несподівано для себе завагітніла. Бути матір'ю-одиначкою ніколи не входило в її плани, і вже точно не тоді, коли перед нею відкривалося омріяне майбутнє. Однак не залишалось нічого іншого, як узятися до справи, і догляд за малюком Бартом, коли той з'явився на світ, був розподілений між двома сестрами, які почали активно займатися ремонтом вілли.

На початку вони зробили достатньо роботи на занедбаній віллі, з якої відкривався вид на Мед, що виблискував удалині, і місто Антіб ліворуч, щоб відкрити ресторан і отримати трохи грошей на повільну реконструкцію решти вілли. Вони зосередилися на встановленні професійної кухні, а зала з вигадливими карнизами та французькими дверима, що виходили на терасу, стала рестораном. Менша кімната перетворилася на гардеробну, а розбиту під'їзну дорогу до вілли було заасфальтовано.

Вони починали поступово. Спочатку вони відкрилися для обідів і суботніх вечорів, але коли вілла з'явилася